

za nos in šli takoj k ptujskemu okrajnemu glavarstvu in naznanili za torek shod ptujskih obrtnikov, da bi resolucijo, katero so jim doktori v Mariboru vzeli proč, vsaj kot mnenje Ptujčanov sklenili. In tu se je tedaj resolucija tudi resnično z vsemi, proti dvema glasoma sprejela, če tudi sta se dva gospoda proti njej do hripavosti nakričala.

Ta resolucija se glasi:

Nemški meščanje in obrtniki mesta Ptuj čutijo se z ozirom na mnoge neresnične trditve politikarjev in lažnjivega raztrošenja tiska dolžni, politični položaj na Spodnjem Štajerskem, posebno pa med slovenskimi in nemškimi sodeležani resnično obstoječe razmerje javno pojasniti.

Kakor od nekdaj, živijo še tudi danes Nemci in Slovenci v miru in složnosti in to veselo stanje se je v zadnjem času celo vidno pokrepilo. Na tej, dosedaj skoz najzlobnejša ščuvanja neomajani podlagi obstoji ves trgovinski in kupčijski promet na Spodnjem Štajerju. Ako tedaj takoimenovani besedovodje slovenskega ljudstva protislovje v gospodarskih interesih Slovencev nasproti njihovim nemškim soobčanom umetno ustvariti skušajo, izražajo s tem le samo svoje nizkotno mišljenje, ne pa ono slovenskega kmetovalca, kateri je vspricho žalostnega položaja spodnještajerskega kmečkega gospodarstva navezan, spečavanje za svoje poljedelske pridelke v nemških deželnih delih iskati in se v to svrhu posredovanja nemškega trgovskega občinstva posluževati.

Ta vkupnost gospodarskih koristi rodi tudi naravno vkupne zahteve. Nemci in Slovenci pričakujejo konečno in praktično izvedenje regulacije rek, zgradbo

našega železničnega omrežja in boljšega vkoristenja obstoječih deželnih železnic za promet. Težka kriza spodnještajerskega vinogradstva sili Nemce in Slovence, se za zvišanje letnega prispevka za brezobrestna posojila poganjati in od deželnega kakor od državnega zbora izdatne obrambe proti uničujoči konkurenci ogerškega in italijanskega vinogradstva zahtevati.

Pod takimi razmerami more se načrt razdelitve dežele naravnost kot hudodelstvo za Spodnji Štajer zaznamovati. Ne samo na Spodnjem Štajerskem živeči Nemci bi skoz to bili najhujšim nasprotnikom izročeni, tudi slovenski kmet bi zgubil skoz to pravico do pospešitve od strani kapitalnomočne nemške deželne večine in zašel bi skoz to popolno v roke kulturosovražne in lakomne elikvije, koja ga je že danes v zvezi z oderuški denarnimi zavodi v težkotno finančno odvisnost potisnila.

Pospešitev ljudske omike, zboljšanje finančnega in družbenega stanja učiteljstva je ravno tako naravna zahteva vseh napredno mislečih, kakor se kolikor mogoče splošno znanje obeh deželnih jezikov v interesu obrtnega prometa in svobode tirjati more.

Tedaj se mora konečno želja ogromne večine slovenskega kmečkega ljudstva po boljših podučnih uspehih v nemškem jeziku vpoštevati in počenjanje gotovih ščovalcev nikdar dosti ožigosati, kateri svoje lastne otroke pustijo nemščino učiti, kmetskim sinovom pa nemški poduk v jeziku zadržujejo v svrhu, da gospodstvo svojih familij čez kmečko ljudstvo tudi za prihodnost zavarujejo.

Mi toraj našim slovenskim sodeležanom dobrohotno svetujemo, se jarma svojih dosedajšnjih stiskalcev in neprošenih svetovalcev otresti in ramo ob rami z nami se za kulturni napredek in zboljšanje gospodarskih razmer bojevati, naše zastopnike pa, kakor tudi visoki deželni zbor prosimo, upravičenim željam

Pred njim niso varna še v kravah teleta,
A svet pa od vsega ničesar ne vé.

9.

Pa saj je ta dohtar Slovenec pravi,
V čitalnico hodi, cigare britanke kadi,
Popitnice cele tam večkrat napravi,
Na njegov račun tam jejo in pijejo vsi.

10.

A ljudstvo tam zunaj pa stoka in strada,
Ker nima pri hiši zadosti soli,
Saj v petek in v svetek lakota vlada,
Pa kaj to vse tega gospoda boli.

11.

Ja, glada je mnogo ta dohtar povzročil,
Al' duša ga morda pa vendar skelí,
Zatò pa se z mladoj je ženskoj zaročil,
Da mu odganja po noči skrbí.

12.

Le pazi se toraj kmetič predragi,
Saj lahko kje drugje denarja dobiš,

Prijatelji taki prokleti so vragi,
To mački so záte, a ti ti si njim — miš!

13.

Ti dohtar pa vedi, da vse se plačuje,
Tam gori, kjer luči nebeske gorè,
Če tukaj odideš, kjer človek kaznuje
Tem večje bo záte tam gori gorjè!

14.

Od roda ti tvojega bodo donele
Besede prokletstva vsikdar,
Še cvetke na grobu ti bodo zvene, le,
Počitka ne najdeš še v zemlji — nigdar!

Pravda med Kebrom in Smolarjem.

Smolarjevi in Kebrovi bili so pravi kmetje-sosedi; oba sosedu imela sta po eno lepo dvorišče in druge take potrebne stvari za kmetijstvo skupaj; pri Smolarjevih imeli so v hlevu deset krav, dva vola in enega konja, pri Kebrovih pa svojih osem krav, nekaj svinj in dva konja, pa nobenega vola, zato pa so

Spodnjega Stajerja brz ko mogočno pospešitev podeliti.

Ta shod nam kaže, da je vendar še veliko Nemcev, kateri hočejo s svojimi slovenskimi sosedi živeti v miru. Ako se tudi mi v vseh njihovih nazorih ne moremo z njimi strinjati, nas vendar veseli, da so prvič Nemci Slovencem prijazne besede govorili. Upajmo, da bodejo Nemci vedno bolj uvidevali, da jim Slovenci niso sovražni, ampak zahtevajo samo svoje pravice. Konečno bode mogoče vendar prišel dan, ko si bodo Nemci in Slovenci pošteno roke podali ter nemškim in slovenskim advokatom rekli: Ostanite v svojih pisarnah, vi delate že tam dosti škode, v politiki nimate vi nič iskati.

„Štajerc“

„Fihpos,“ to je tisti časnik, kateri le tako dolgo izhaja dokler živi „Štajerc“ in se ga le v ta namen tiska, da bi naš kmečki stan zastopajoči časnik uničil, piše v svoji zadnji številki takšne vnebovpijoče laži čez naš časnik, da bi njegov pisar zaslužil, da bi ga s pasjim bičem pognali iz slovenske zemlje. V pojasnilo kmetom bomo mi na vse njegove nesramne laži tega potuhnjenega kmečkega sovražnika odgovorili!

Kdo je ustanovil „Štajerca“

„Fihpos“ pravi, „Štajerca“ so ustanovili najzagriznejši sovražniki slovenskega ljudstva, da bi preprečili ali vsaj ovirali kmečko organizacijo. Zlagano, ljubi „Fihpos!“ „Štajerc“ je bil ustanovljen od nemških in slovens-

imeli enega odraslega fanta Frančka, med tem ko so imeli pri Smolarjevih eno edino hčerko Treziko. Prav lepa Trezika sicer ni bila, pač pa je bilo pridno in ljubeznivo dekle, pa tudi Franček ni bil tako lep kakor bi si kdo mislil, pa to nič ne boli, ali videla sta se ta dva vendar rada in tako je bilo vse prav v redu, ker te družini živeli ste v zastopnosti in ena je pomagala drugi. To pa je bilo tudi potrebno, ker ti kmetiji stali ste v puščavi in bile ena na drugo navezani. Ali glej, prišel je hudobni sovražnik, ki je seme prepira zasejal kar čez noč in to se je zgodilo tako-le: Zadej za dvoriščem počivalo je nekaj poljskih težakov in tu soseda nista dobro vedela za mejaše; ali tej stvari nista dajala nobenega pomena in nista pustila se eden drugemu zameriti, to že zaradi ljubega miru in stroškov ne in še na misel jima ni prišlo, da bi se kedaj sprla ali celo toževala.

Neko jutro pa na vse zgodaj zapregel je sosed Smolar svoja dva vola in šel plužiti, da bi posejal oves. Ko je došel na njivo, je tam že tudi sosed Keber oral s svojima konjema in rezal brazdo ravno proti Smolarju, kateremu pa se je tako zdelo kakor bi bil njegov sosed mejaš že prekoračil in je kar naglo za-

kih trgovcev, da bi zabranil, da bi kmetje in trgovci skoz konzume ne prišli na nič. Ali „Štajerc“ nastopil je vedno za kmečko organizacijo, on je celo štirikrat pravila za kmečka društva prinesel, da bi kmet vedel, kako se taka društva ustanovljajo in to je bilo v številkah; 8, 9, 10 in 13. Reci lažnjivec, da ni res!

Kdo podpira „Štajerca“?

„Fihpos“ pravi, da „Štajerca“ podpirajo tisti, kateri dobivajo „Deutsche Wacht“ in „Marburger Zeitung“ in konečno trdi ta mrha, da hočemo mi kmete narediti Luterance. Ljubi urednik Jonas! Mi smo drugače čisto dobri ljudje, ako pa hočeš nam ti našo sveto katoliško vero zatajiti, potem se ti zna zgoditi, da pridemo v Maribor in ti s pasjim bičem pokažemo, da smo dobri katoličani in da ne pustimo naše vere zaničevati. — Kdo pa zdržuje „Štajerca“? No, mi povabimo gospoda urednika „Fihposovega“, da bi enkrat prišel ob osmi uri zjutraj na ptujsko pošto. Tam bo videl, da „Štajerc“ vsaki dan prejme 20 — 30 pošt-nih denarnih nakaznic od kmetov, kateri po 60 kraj-carjev pošljejo kot naročninó. Danes dobiva hvala Bogu kmet „Štajerca“ in „Štajerc“ je toraj prost in neodvisen in zamore kmečke koristi brez vsacega ozira zastopati. Vsekakor smo mi tiskarni denar dolžni in tudi drugače nam slabo gre, ali to nič ne dé. Tako dolgo, dokler nam ostane kmet zvest, bode tudi „Štajerc“ obstajal.

Kak namen ima „Štajerc“?

„Fihpos“ pravi, da hočemo mi škofom njihove dohodke proč vzeti. Kje smo mi to pisali? Mi smo le menili in pisali knežonadškofa v Pragi in Olomucu, katera imata po čez 150000 goldinarjev letnih dohodkov, ta dva bi lahko kaj za uboge kaplane dala. Da naš gospod knezoškof ni bogat, to vemo mi itak,

kričal: „Sosed, kaj pa delaš na moji njivi? Moje delo bom jaz že sam opravil!“ In zdaj pričel se je prepir zaradi mejaša. Smolar je rekel, da mu je Keber celi kos njive ukral, in na to pa je Keber vpil na vse grlo, da je ta kos Smolarjev oče že zdavno Kebrovim ukral. Sedaj je bil ogenj v strehi in pričela sta eden v drugega grude metati, da sta imela nosova oba krvava. Oj to je bilo grozno! Vpila sta eden na drugega kakor lačni volkovi in pene so se jima cedile iz ust, kakor nilskemu krokodilu solze iz očíj.

Nazadnje je Keber rekel, da gre k afokati (advokatu) Krumauzerju in Smolar je menil, to pač lahko stori in tako je bilo sovraštvo gotovo. Ko je Smolarjev prišel domov, takoj je vsekali po mizi, da je vse treskalo in potem je Treziki kričal, da Frančka ne sme več pogledati, sicer jo pobije. Tudi Kebrov dospevši domov, je prav grdo ravnal in Frančku rekel, da ga ubije, če bo Treziko le še samo enkrat nagovoril.

Drugi dan hotel je Smolarjev zapreči, ker je hotel v mestu k afokatu (advokatu) Gimpelkauzerju; tu je pa zapazil da je njegov fuks krumpast. Zdaj pa še ta nezgoda! Njegova ženica je pa takoj vedela

tega nam „Fihpos“ ni treba pripovedati. „Štajerc“ pa ni bil v ta namen ustanovljen da bi koristi duhovnih gospodov zastopal, ampak on bo pri vsem dolžnem spoštovanju do katoliške vere in duhovnov vsakokrat zastopal kmečke pravice, brez ozira, če se bodejo duhovni gospodje čez to veselili ali jezili.

No, tedaj smo mi Fihposu odgovorili zadnjokrat, on naj šinfa kolikor in kakor hoče, „Štajerc“ se s tem listom ne bo več ukvarjal. Mi imamo važnejših opravil.

Sovražniki Slovencev.

Vedno se slišijo v klerikalnih časnikih in tudi v „liberalni“ „Domovini“ pritožbe, da je preveč nemških in premalo slovenskih trgovcev in da slovenski trgovci vsled nemške konkurence ne morejo shajati. Časniki kakor „Gospodar“ in „Domovina“ vedno vpijejo, da „Štajerc“ samo za nemške trgovce dela. Mi vprašamo tedaj, zakaj so pa ustanovili konzumno društvo v Št. Jurju ob južni železnici? So li morbiti tam Nemci? Gotovo ne! V Št. Jurju je vse slovensko, trgovci, obrtniki in kmetje in vendar so toliko in toliko tisočakov skupaj spravili da bi trgovce uničili. Mi povabimo gg. redakte, „Gospodarja“ in „Domovine“ naj gredo enkrat pogledat na Gornje Štajersko, ako se tam kaj tacega godi. V našo sramoto bodi povedano, med Nemci se trgovec spoštuje in so veseli če imajo vrle trgovce med seboj, med Slovenci pa se nahajajo slabi ljudje, ki eden drugemu pošteno pridobljeni krajcar ne privošči in kateri imajo največje veselje, ako zamorejo svojemu bratu škodovati. In taki malovredneži hočejo biti narodnjaki in trdijo da so pravi prijatelji Slovencev! Ljuba „Domovina“, vtakni tvoj nos enkrat v Št. Jurij in boš videla, da tam veliko bolj smrdi, kakor pa v Ptuj pri „nemčurjih“!

nasvetovati in rekla: „Ti pojdi k Kebrovim, ta ti more enega konja posoditi. Tako je bilo že od nekdaj!“ Smoljarjev se počoha za ušesi, „pa skoči ti k Kebrovim“ zapove kmetici. Ona pa je rekla: „To je čudna komedija — Keber hoče tudi ravno kar v mesto — ti se lahko kar z njim pelješ!“ Smolar pogledal je malo debelo in potem rekel: „Ja zategadelj že, ali govoriti mi on ne sme, ker s tvojim možem ne maram niti besedice več govoriti.“ Kmetica to svojemu možu sporoči in ta je zadovoljen pod tem pogojem: „Smolar tudi ne sme nič govoriti — stem ne govorim celo življenje nič več — kratko, nobeden ne sme z drugim niti najmanjše besedice spregovoriti!“ To se je dognalo in potem sta oddrdrala z vozom proti mestu. Keber je kučiral in Smolar je sedel zadej v košu, tam kamor navadno devljejo teleta ali kozle kadar jih vozijo v mesto na prodaj. Dospevši v mesto zavil jo je Keber z vozom k hotelu „pri Haložanu“ in potem sta se razšla: Keber je šel na levo k afokatu Krumauzerju, Smolar pa na desno k afokatu Gimpelkauzerju. Ko sta vsak pri svojem afokatu opravila, došla sta zopet nazaj v hotel, namreč, Smolar se je vsedel za peč, Keber pa za vrata in pila sta

Vojna v Južni Afriki.

Angleže sta zadela v kratkem času kar zapored dva huda udarca: Botha jih je porazil pri fortu Itala, Delarey pa pri Moedwilu. Polkovnik Kekewich je imel 30 septembra pri Moedwilu 35 mrtvih, ranjenih pa 22 častnikov in 150 mož. 5. t. m. je Botha na severju Natala zgrabil Bruce Hamiltona ter mu prizadel tudi hude izgube. Skoraj vsak dan se vrše boji, a navadno so vedno tepeni Angleži. »Matin«, ki ima dopisnike v burskih krogih, poroča, da stoji v Transvaalu 15000 v Oranju pa 12000 Burov pod orožjem. Preskrbljeni so z vsem in ne manjka jim baje ničesar. »Evropa naj se zanese, zmagovalci ostanemo prav gotovo.« Tako poročajo Buri. Angleži se skrivajo sedaj za taborišča burskih ujetih žensk in otrok. Izjavili so namreč, da bodo morali ujetniki še hujše stradati, ako porušijo Buri železniške proge in uplenijo vse vlake z živili. Buri so seveda zategadelj v stiski, svojcev nočejo moriti, toda angležev tudi ne smejo puščati v miru. Zategadelj so se pogodili s strojevodji angleških tovornih vlakov, da jih puste pasirati, ako jim dajo vselej del prevažanih živil. Angleži dajejo radi svoja živila, samo da imajo pred Buri mir.

»Matin« poroča dalje, da Burov vojna ne velja vinarja več, kajti orožje, streljivo in denar dobivajo od Angležev. Scheepers je poročevalcu »Matina« dejal: »Svoj denar si vzamemo iz angleških vlakov, jezimo na angleških konjih in naše puške in patrone so bile prej last Angležev. Vojni urad angleški je objavil listo vseh izgub od začetka doslej; ta lista kaže da so izgubili Angleži 75562 vojakov, med temi je 5700 častnikov in mož, ki so bili invalidni, in ki so se deloma vrnili zopet k armadi. Stanje v Kaplandiji označuje najbolje to, da imajo sedaj obsedno stanje tudi v Kapstadt in v njegovem okrožju. Položaj

v enomer na jezo kar se je dalo. Konečno je poslal Smolar natakario za vrata h Kebrovim, če bi ta ne hotel že domov, in ta je prikimal. Potem sta se zopet odpeljala. Keber je kučiral, Smolar pa sedel na častno mesto kamor se devljejo teleta in premišljeval.

Ker se mu pa je to delo zdelo prerobato, bil bi rad skadil fajfco tobaka, ali zažgati ni mogel, ker v nobenem žepu ni bilo žveplenke najti. Zdaj bi bil rad svojega sosedu Kebra, ki je spredaj kučiral, nagovoril — ali tega ni smel, zato je samo prav na glas rekel: »Saparment — zdaj bi dal kaj za to, ko bi imel kakšno žveplenko!“ Kebra je nekaj zbadlo, ali bil je pretrd in molčal je dalje. Peljala sta se dalje, naenkrat pa je Smolar zakričal: »Kapa kosmata — takšen afokat more pa že res lepe groše zaslužiti!“ S tem zadel je pa prav v sredino, v črno, kajti Keber je ravno tudi o tem premišljeval in tukaj mu je ušlo: »Mora že tako biti; koliko pa si mu mogel dati?“ Smolar sedaj ni več mislil na zaprisego in rekel: Štirideset kron je hotel, da bo pričel, potem pride v nedeljo sam k meni, da bo kraj pregledal in moja žena naj mu par rac speče in nudlne in kofe naredi!“ Tu se je Keber glasno zasmeljal in rekel: „Je li mo-

mora biti ondi, v središču angleške kolonije, jako nevaren, sicer bi Milner in Kitchener ne sklenila kaj takega. Holandci v tem okraju simpatizujejo očitno z Buri, ki se bližajo Kapstadtu, v čegar sredini celo so burski vohuni.

Razne stvari.

Onim cenjenim našim naročnikom, katerim je naročnina za naš list že potekla, priložili smo danes poštni ček in prosimo, da se istega v svrhu plačila poslužijo, ker bi mi sicer bili primorani list ustaviti. — Ob enem prosimo one cenjene naročnike, ki imajo na svojih naslovih (atresih) zapisano tudi število, prosimo da to svoje število zapišejo na poštni ček blizu onega prostora kjer je tiskano zgoraj *Erlagschein* — *Položnica* ker tako mi naročnika v naših knjigah hitro najdemo; kateri pa nobene številke nimajo, naj zapišejo namesto številke pa črko A.

Samomor. Na Bučah pri Kozjem se je v vasi Pijevce s puško vstrelil neki posestnik po domače imenovan Feštajn. Zjutraj, ko je žena odšla iz hiše, je mož, ki je bil še v postelji, snel puško s stene in se je usmrtil.

13letni požigalec obsojen. Dne 23. septembra je v Dobrovcah pri Mariboru požar uničil deset hiš z vsemi gospodarskimi poslopji. Zažgal je 13letni deček pastir Franc Fras iz maščevanja, ker so ga radi lenobe kaznovali. Ker deček ni dosegel še 14. leta svoje starosti, kaznovati ga je moglo le okrajno sodišče in ga je obsogilo na šest mesecev zapora. Pogorelci, ki so bili zaslisi za priče, so bili pred sodiščem tako razburjeni, da bi bili mladega hudodelca skoro napadli.

Iz Kneže na Koroškem. Ljubi „Štajerc“! Ker si ti že večkrat poročal, kaj vse je naš skupni ljubljeni prijatelj „Fihpos“ za zatirani kmečki stan storil,

goče? Moj je pa kar petdeset kron zahteval in priti hoče v nedeljo pogledati in tudi mu naj kaj pripravim, kakšno piško ali kaj drugega tacega dobrega!“

O norec, norec!“ pravi Smolar in potem sta zopet premišljevala. Ker pa je prisega (da ne bodeta med seboj govorila) itak prelomljena, govorila sta dalje in šinfala čez afokate; eden čez afokata Krumauzerja, drugi čez afokata Gimpelkauzerja. Pri vaškemu krčmarju sta se zopet ustavila, pila in o tožbi govorila dalje. Podati hotel se ni nobeden, denarja, rac in pišek advokatom pa tudi nista privošila in bi gotovo ne prišla domov, ko bi krčmar ne bil pametnejši. On prinese svojo mero vina, ker tako daleč je že prišlo, da sta pila iz enega vrča in pravi: „Glejta ljuba moža — ta kšihita je čisto anfoh! Podati se noče nobeden, to že zaradi značaja ne, ali kako pa bi bilo, ko bi vidva to reč na čisto drug, zvijačen način spravila s tega sveta? Pazita torej: Francek in Trezika bodeta se vendar skupaj ženila —!“ „Ni res to!“ zareži se Keber. — Iz tega ne bo nič!“ zarjove Smolar — „Le nikar tako ne vpijta — jaz tako dobro slišim“, pravi krčmar „ali pustita me vendar izgovoriti. Recimo naprimer, onadva se vzemeta, potem daš ti tvojo njivo Franceku in ti tvojo njivo Treziki za doto in tako pridejo potem ovi njivi skupaj in noben zlodej se celo življenje ne bo več prepiral ali kavsal za to!“

bodeš pač tudi tako dober, da boš svojim bralcem enkrat povedal, kako koroški „Fihposovci“ tukajšni kmečki stan rešiti hočejo. Odkar so zadnje volitve minule, imamo vedni ravs in kavs. Eden je liberalen, drugi klerikalen, tretji nacionalen, četrti celo socialdemokratičen. Vsakdo pazi kakšne časnike bere njegov сосед itd. In zakaj vse to? Ker veliko izmed nas ni tako volilo, kakor so želeli gospod župnik. Tu smo mi predzadnjokrat morali voliti gospoda kanonika, čeprav je časnik „Mir“, katerega gospod župnik sami pišejo in razširjajo, neprenehoma pisal: Kmetje, volite samo kmete! In kaj so gospod kanonik v celih treh letih za nas storili? Nič! Mi vsaj od kaj storjenega nič ne vemo. Njim se niti trudavredno zdelo ni, da bi samo enkrat kakšen splošen, odprt shod volilcev priredili. Zakaj ne, tega mi tudi ne vemo. Mogoče, da so preimenitni, da bi z nami kmeti občevali, ali pa se sramujejo, odkrito povedati, da za kmetški stan se niso nikoli potegnili, ampak glasovali vedno za kmetom krivične postave. Morebiti imajo njihovi prijatelji prav, ko pravijo, da oni — kmečki zastopnik, morejo poljedelstvo še-le študirati, da bodejo nas pozneje enkrat osrečevati zamogli. Pri zadnjih volitvah hoteli so gospodje duhovniki in „Mir“, da bi volili nekega „orgelpauerja“. Najbrže so hoteli gôsti (muzicirati), to zato, da bi po tem kmetje plesali. Ali večina volilcev ni volila nikakega orglarja ali gospoda duhovna, ampak kmeta Antona Tscharre-ja p. d. Paukerja. To je bilo upitja. Očitali so mu celo, da je predsednik ces. kr. kmetijske družbe za Koroško. To je res. Ali to je vendar čast, ako v kakšni družbi, kjer razen kmeta tudi veliki posestniki, gospodje, baroni in grofje sedijo, vsi kacega kmeta svojim predsednikom izvolijo. Takšen vrl mož, kojega vsi enako visoko cenijo, bode gotovo tudi kmete dobro zastopal. Da bi mi po dolgih letih zopet enkrat slišali, kako da povsod s kmetškim stanom stoji in

riti. Recimo naprimer, onadva se vzemeta, potem daš ti tvojo njivo Franceku in ti tvojo njivo Treziki za doto in tako pridejo potem ovi njivi skupaj in noben zlodej se celo življenje ne bo več prepiral ali kavsal za to!“

Kmeta sta se še dolgo eden v drugega z odprtimi ustmi zijala, dokler ni Keber krepko z pestjo po mizi vdaril in rekel: „Krčmar ima prav!“ Zdaj pa je po mizi vsekali tudi Smolar in kričal: „Prav maš, prav maš!“ Potem izpila sta še dve meri Lutenpergerja, krčmar pa si je za „poglihanje“ in dober svet izgovoril samo one dve raci, ki so bile namenjene advokatom. „Krajcfidel“ vsedla sta se skupaj na voz, vzela mero vina še seboj in sta tako vesela, popevajoče se pripeljala domov. Ko so jih domači zagledali, priletelo je vse vkup kar leze in živi; Kebrovka in Smolarca, Francek in Trezika ter „lozali“ kakšen čudež se je zgodil. Skobacala sta se z voza in Kebrovka je prašala: „Ja odkod pa sta vendar prišla? In kako stoji z pravdo? Smejali so se in Keber je rekel:

„Pravda — ja! pravdo sva dobila midva, stroške bodejo pa tokrat plačali afokati!“